

Mùi Hương Đàn Bà

Trung Đạo

Mùi hương này khác hơn mùi hương đàn ông nhiều lắm. Hương ở đây có nghĩa là mùi, không nên nghĩ là thơm hay thoí. Có người bảo rằng cũng chưa đủ, phải nói rõ là của đàn bà nào, cao thấp mập ốm ra sao. Các bạn không nên thắc mắc nhiều vì không có mùi hương đàn bà chung chung như vậy đâu. Ngày nay khoa học tiết lộ thêm “*hương mồ hôi*” của một người tựa như dấu tay của người ấy, đặc sắc riêng tư lắm, không trùng mùi bao giờ. Đây là loại căn cước cá nhân. Rất có thể trong tương lai, trên giấy tờ căn cước sẽ có mục ghi “*mùi*” của bạn bên cạnh chi tiết nhân dáng, màu mắt, chiều cao, sức nặng...Giới khoa học đã biết điều này từ lâu rồi. Khi bức tường Bá Linh bị phá sập, người ta phát giác trong nhà kho ở Berlin và Leipzig, chứa hàng ngàn mẫu mồ hôi giúp sở phân gián Đông Đức, sử dụng chó để tìm ra dấu vết tội phạm. Loài chó có khứu giác tinh nhuệ hơn con người gấp mười lần. Không biết nhuệ hơn thì có *uớt át* hơn chăng, vì chưa ai biết rõ tâm hồn con chó ra sao.

Tôi đi hơi nhanh, chưa nói hết những chức năng khoa học của khứu giác mà đã vội ước ao mình có khứu giác như loài chó để đánh mùi mồ hôi cho nhanh. Sơ khởi ta tưởng chỉ lỗ mũi làm công tác thu hồi mùi vị, không phải, bây giờ nhờ những khám phá khoa học, ngoài mũi ra còn có những cơ quan khác cũng có cách định mùi riêng biệt của chúng. Trong số ba mươi nghìn “*gien*” trong thân thể con người có đến 350 đơn vị có thể thu nhận các mùi vị khác nhau. Ví dụ ruột có khả năng đánh mùi gió biển; niếp hộ tuyến phái nam thì thích mùi hoa đồng thảo (violette)... nhưng chung chung mùi hương dễ chịu nhất là mùi cam. Người ta bồi lên vành tai những người chịu thí nghiệm thì họ lăn ra ngủ như chết và còn thấy những giấc mơ đẹp. Nhưng thật sự thì mồ hôi đàn bà, đối với phái nam, đem lại nhiều khoái cảm đặc biệt nhất. Với đàn ông, mùi thơm cam vẫn không hấp dẫn quyến rũ bằng mùi mồ hôi đàn bà, đặc biệt các tuyến ở nách là một trong đôi ba chỗ trên thân thể. Tinh trùng đàn ông trên đầu có lỗ mũi rất thính, chúng di chuyển theo mùi, rất thích cảm thụ mùi hoa Muguet hình cái chuông màu trắng mọc ngoài bìa rừng mà người Pháp có tục lệ tặng nhau may mắn trong ngày lễ lao động.. Một nhà văn tả rằng “*ngoài đồng hoa muguet rung chuông là vì vậy*”. Hoá ra người đàn bà trong thời kỳ mắn đẻ có mùi hoa muguet. Khi khám phá ra điều này, nhà khoa học nghĩ ngay ra phương pháp ngăn chặn sự thụ thai bằng cách “*bịt mũi*” các tinh trùng. Không ngửi được mùi hoa muguet quyến rũ thì tinh trùng không tìm đến và người đàn bà không thụ thai.

Tóm lại, mũi cơ quan khứu giác duy nhất thu nhận mùi vị rồi trực tiếp báo tin lên não, các cơ quan khác âm thầm thu nhận và phản ứng không qua trung gian não bộ. Những thí nghiệm cho thấy điều này. Tại những nơi công cộng, phòng chờ của bác sĩ, phòng tiếp khách sở thuế vân vân, người ta âm thầm đánh dấu một số ghế những người tình nguyện phái nam đã ngồi thì hầu hết các bà khi đến sà ngay vào ghế ấy và không ý thức gì về việc lựa chọn đó. Một thí dụ khác, các cô gái trình diễn vũ khỏa thân trong các hộp đêm, cô nào dùng nhiều thuốc ngừa thai sẽ ít nhận được tiền tip hơn vì thuốc đã diệt mất mùi đàn bà quyến rũ. Các thí nghiệm trên tiết lộ thể xác con người đã âm thầm đánh mùi quyến rũ tìm đến nhau và hành động theo *bảng chỉ đường* do những bộ phận mang khứu năng dẫn dắt.

Cho đến bây giờ những điều tôi thuật lại không mang chút hơi hướng lãng mạn thơ mộng nào vì nó thuộc phạm vi khoa học. Nhưng những điều tôi sắp nói sau đây sẽ ướm át nồng nàn hơn. Trước tiên tôi tỏ lòng tri ân đến nhà sản xuất, kịch tác gia đã thực hiện cuốn phim Mỹ nổi tiếng “Scent of a woman” (Mùi đàn bà). Phim này “suýt” đoạt giải Oscar. Sơ lược truyện phim như sau: Trung tá hồi hưu Frank Slate (Al Pacino thủ diễn) sống chung với vợ chồng người cháu gái để được chăm sóc vì ông bị mù trong một khóa huấn luyện quân sự. Trong một dịp lễ, vợ chồng cô cháu gái đi chơi xa nên đăng báo tìm người thay thế giúp đỡ ông. Một cậu học sinh nghèo muốn kiếm chút tiền còm, đã nhận lời. Cậu trai này ngoan ngoãn có lòng nhân từ, nhẫn nại vì ông trung tá rất khó tánh, mát giây, vui buồn bất chợt. Cậu vui vẻ chịu đựng, còn cảm thấy có trách nhiệm săn sóc con người tàn tật đó. Những sự việc diễn tiến sau đó đã thắt chặt mối thiện cảm giữa ông già và cậu trai trẻ. Nhưng cái đỉnh trong cuốn phim là khứu giác bén nhạy của người mù từng có một quá khứ hào hoa, yêu rất nhiều đàn bà. Phim đã tạo ra cái scene hấp dẫn bất ngờ khi ông trung tá và cậu trẻ bước vào nhà hàng, vừa ngồi xuống bàn, ông đánh hơi ngay được một mùi đàn bà đặc biệt, nồng nàn lôi cuốn, trộn lẫn chút nước hoa nhẹ nhàng của cô gái ngồi bàn bên cạnh. Chao ôi, nó gợi nhớ mùi thân thể của người tình cũ, cái mùi ngậy ngậy, hăng hăng mà ông không bao giờ quên. Thật ra cô gái trẻ này đang chờ người yêu đến. Khi ban nhạc nhà hàng dạo bản tango, kỷ niệm một thời hào hoa bỗng trở dậy, thôi thúc. Ông trung tá Slate bèn trở tài tán tỉnh đưa được người đẹp ra sàn nhảy, mắt nhắm nghiền say đắm hít mùi hương xưa. Và ông xin phép tiếp tục được ôm cô nhảy trong khi chờ đợi người yêu cô đến trễ. Sự việc chỉ quanh quẩn chừng ấy, với tài diễn xuất tuyệt vời của tài tử Osca Al Pacino, đã đủ ru chúng ta vài chục phút mê mải, tạm quên đi mọi phiền muộn hằng ngày. Chúng ta phải cảm ơn tài dàn dựng cuốn phim của nhà đạo diễn bậc thầy người Ý Adrian Lyne. Chúng ta cảm ơn cái mũi biết người của ông cựu trung tá “Al Pacino” biết bao.

Patrick Suskind, nhà văn Đức viết truyện *Nước hoa*. Câu chuyện xoay quanh kẻ sát nhân, sở hữu một khứu giác lạ lùng là anh chàng Jean-Baptiste Grenouille. Anh bẩm sinh không có tuyến mồ hôi trong cơ thể, nhưng trời đền bù cho anh một khứu giác rất tinh nhuệ. Anh có khả năng ngửi thấy nhiều mùi hương khó bắt nhất, phân tích ra từng hương liệu làm nên. Cộng thêm một ký ức tinh tường về những mùi vị, anh sắp xếp hòa hợp chúng để tạo ra mùi thơm mới lạ quyến rũ hơn. Từ Paris, qua nhiều đũa đầy của định mệnh, Grenouille trôi dạt về miền nam nước Pháp, vùng Grasse nơi người ta ướp hoa để sản xuất dầu thơm công nghệ. Anh say mê theo học kỹ thuật tạo hương và nhận thấy rằng chưa có mùi hương nào bằng mùi thân thể cô thiếu nữ bán hoa lần đầu anh gặp tại Paris. Hôm đó anh lén theo cô về tận túp lều nơi cô cư ngụ. Anh ôm chòang lấy cô, rúc mặt vào người cô, thoả thích hít mùi. Cô gái sợ hãi chống cự la hét ầm ĩ. Hoảng hốt tay anh bịt miệng cô gái và mũi thì vẫn say sưa rúc vào người cô, lúc buông ra thì cô gái đã chết vì nghẹt thở. Người con gái chết nhưng mùi mồ hôi thì theo anh đến giây phút cuối của cuộc đời. Cuối cùng anh thành công về kỹ thuật ướp tẩm nước hoa. Nhưng anh vẫn bị ám ảnh “*mùi hương xưa*” ma quái mà anh chưa chế tạo được. Anh quyết định bắt cóc các cô gái còn trinh, rút ra tinh chất từ tuyến mồ hôi, tham vọng chế tạo ra một loại *siêu nước hoa*. Anh giết tất cả 24 cô gái, và tinh chất của cô gái cuối cùng sẽ được pha lẫn với tinh chất của các cô kia làm thành một loại nước hoa *siêu nhân*, là tuyệt tác của J.B.Grenouille. Cô gái cuối cùng là ái nữ của quan tổng tài đệ nhị Antoine Richis. Dù đã cố sức ngăn chặn nhưng vẫn không ngăn được anh chàng không-có-mùi-da-thịt đột nhập vào phòng bắt cóc ái nữ để làm ra lọ nước hoa cuối cùng trước khi anh bị bắt. Nhưng mùi thơm của nước

hoa khiến các công nương triều đình mê mẩn, tôn sùng anh và trả tự do cho anh. Anh về lại Paris, tiếp tục nổi đam mê chế tạo lọ nước hoa mùi da thịt của cô bán hoa năm xưa. Một ngày anh đứng giữa chợ cá hôi thối, và bọn hạ dân tức khắc bị mê hoặc bởi mùi nước hoa. Họ cho anh là thiên thần, xúm lại tranh giành cầu xé anh ta cho đến chết. Có một khứu giác bén nhạy kiểu đó chẳng phải là điều đáng mong.

Trái lại có những cái mũi khác cũng bén nhạy nhưng mang lại nhiều thú vị, thí dụ mũi cụ Nhất Linh. Trong số những tác phẩm của người anh cả nhóm Tự lực văn đàn, tôi đặc biệt thích *Bướn trắng* vừa lãng mạn lại vừa sâu sắc. Anh chàng Trương, nhân vật chính của câu chuyện, yêu cô Thu. Dù tư tưởng anh có cao siêu, hoài bão có to lớn đến đâu, trong truyện tình, Trương cũng chỉ nhỏ bé tầm thường, ngớ ngẩn như bất cứ một anh con trai mê gái nào, Cũng rình rập, lén lút như mèo ăn vụng bột. Một lần nhìn thấy Thu đi vào buồng và khi trở ra nàng mặc một chiếc áo khác, chàng Trương liền lén ngay vào nơi ấy, nhìn thấy chiếc áo lụa vừa mới được thay ra vắt bên thành giường. Trương nhào đến ôm chiếc áo đưa lên hôn thắm thiết. Tất nhiên cô Thu của Nhất Linh còn mặc nhiều chiếc áo khác không bắt buộc phải may bằng lụa, nhưng chiếc áo nàng vừa thay ra nhất định phải là áo lụa. Và Nhất Linh sắp xếp tình tiết để chàng Trương có cơ hội chui vào đánh mùi thì nhất định phải là chiếc áo lụa. Ôi thôi, không có thứ hàng nào...sexy hơn lụa đâu! Satin ư? Nó hào nhoáng quá, có bề mặt nhưng thiếu bề sâu, và lại satin sần khấu lắm. Gấm thì “đám cưới” quá! Lụa mới nền nã. Lụa mới tinh tú. Lụa mới kín đáo. Và lụa mới gây...nhục cảm hứng thú. Bởi thế chúng ta mới có “Áo lụa Hà Đông” của Nguyên Sa. Cụ Nhất Linh còn tả mùi áo cô Thu cay cay. Cũng đúng nữa. Hỡi các đấng nam nhi biết mê gái và có cơ hội ngửi thấy mỗi hôi người đẹp, quý vị có chịu nhận rằng nó cay cay, hăng hăng không? Lại xin trở lại với khoa học: hăng ngậy chúng ta thải ra khoảng 10 lít mồ hôi phát xuất từ ba triệu tuyến mồ hôi trong cơ thể, và trên mặt da có loại vi khuẩn phá hủy chất ắc-xít nhờn đó khiến mồ hôi có mùi ắc-xít butyrique và formique. Quả là nó cay cay. Nhất Linh không nói rõ là Trương hít nhằm chỗ nào, nách hoặc ngực? Mà chỗ nào cũng đáng hít thôi. Chưa hết, tôi xin trích dẫn một nhà văn khác: Milan Kundera. Trong cuốn “Sự nông nổi không thể biện giải của kiếp nhân sinh” (Bùi giảng dịch). Anh chàng bác sĩ Thomas có vợ rồi ly dị. Trong chuyến công tác về vùng quê, anh ghé qua quán giải khát gọi ly nước và làm quen với một cô gái ngây thơ Tereza. Không hiểu tại sao cô nàng kết anh ta ngay. Sau cuộc nói chuyện, cô tiễn đưa anh ra nhà ga. Vài tuần sau, cô lên thủ đô tìm anh, gõ cửa và hiến thân. Không may đêm đó cô ngã bệnh phải lưu lại nhà anh suốt tuần. Còn nhiều thứ khác lời cuốn lắm tôi không thể kể hết (sách bốn trăm trang). Tôi chỉ xin thuật lại cảm giác Thomas bàng hoàng ngắm nhìn cô gái xa lạ bỗng dung đến gõ cửa nhà mình để xin ân ái rồi sau đó sinh bệnh. Kundera viết: “*Cô ta say ngủ. Chàng quì gối bên cạnh. Hơi thở cô dồn dập vì sốt, cô rên nhẹ. Chàng ép mặt mình vào mặt cô, vào cổ, vào nách cô, và vào nhiều chỗ khác, thì thầm những lời an ủi. Một lúc sau, cô thở đều hơn, mở mắt, mặt hướng về chàng. Chàng cảm nhận ra từ đôi môi cô anh ngửi thấy mùi nồng cay của cơn sốt và chàng hít nó vào như muốn xâm nhập vào cõi sâu kín thân mật nhất của thân thể cô. Lúc bấy giờ chàng có cảm tưởng cô đã ở bên chàng từ nhiều năm qua, mùi cơ thể sao lại quá đỗi quen thuộc và người đàn bà này đang sắp chết. Chàng nằm xuống bên cạnh để cùng chết với cô. Tin vào điều mình nghĩ, chàng vùi mặt bên cạnh khuôn mặt cô trên gối như thế thật lâu, tận hưởng mùi vị...*” Mùi nồng cơn sốt chắc chắn không phải là loại hương thơm ngào ngạt, cũng chẳng là nhẹ nhàng hoa bưởi hoa cau. Nhưng nó là mùi thịt da, sống động, gần gũi, ma túy...

Tôi chỉ mới kể chuyện cận đại và hiện đại. Thuở xa xưa đấng quân vương khóc người yêu thương, cũng đã nói đến những sâu kín thân mật đó: “*Đập cổ kính ra tìm lấy bóng/ Xếp tàn y lại để dành hơi*”. Hơi ấy mới là hơi thật, hơi xịn, hơi từ da thịt Bằng-Phi-thiên nhiên một toà, chứ mùi mà ông trung tá Slate gửi được chỉ là mùi ngoài da lẫn chút nước hoa nhân tạo, không đáng nói! Nó có thể dễ chịu hơn là mùi “chay tịnh” nhưng nó đâu sâu kín thân cận bằng, phải không bạn.